

[Schovelin.]

atter citere det ærede Medlem af det andet høje Ting Hr. N. Neergaard, — saa er det overfor Militærbevillingerne en fuldkommen Umulighed og noget, som Landstinget for sit Vedkommende ganske umuligt kan gaa ind paa: at nedsætte Militærbevillingerne under Hensyn til foreliggende Lovforslag, om hvilke man oven i Købet ved, at de ikke kan gaa igennem. Folketingsmand N. Neergaard hentydede til den Motivering, man f. Eks. havde givet med Hensyn til Beklædningskontoen, og Krigsmaterielkontoen, hvorefter

„de forhaandenværende Beholdninger overstiger det, der svarer til det af Regeringen fremsatte Forslag til Lov om Omdannelse af Hær og Flaade til et Vagtkorps og en Statsmarine, som for Tiden er til Behandling i Folketinget.“
og han tilføjer heroverfor:

„Men denne Motivering maa vi anse for fuldkommen utilbørlig. Man kan ikke nedsætte Bevillinger, som er en nødvendig Følge af gældende Love, og som stemmer med det Normalbudget, der ledsager de gældende Love, fordi man forventer at faa et Afrustningsforslag vedtaget, om hvilket man dog med saa temmelig stor Sikkerhed ved, at det ikke kan vedtages i Landstinget og altsaa ikke kan blive til Lov.“

Her er da ogsaa, om jeg saa maa sige, Urimeligheden drevet paa Spidsen, hvorfor det ærede Medlem Hr. N. Neergaard senere bruger det Udtryk, at det er ganske utilstedeligt, at man i Stedet for at opføre de Bevillinger, som er hjemlet i gældende Love, oven i Købet organiske Love som Forsvarslovene, foreslaar Bevillinger, afpasset efter hvad der staar i et Lovforslag, om hvilket man paa Forhaand ved, at det ikke kan gennemføres.

Men idet vi altsaa fastholder den Grund-sætning, at Lov er Lov, og Lov skal holdes, og at denne Holdelse af Loven netop bør ske ved Finansloven, maa jeg sige, at jeg har ofte det Indtryk, at det kun er os Konservative, der er de enfoldige Lovens Mænd. Jeg ser f. Eks. af Finanslovbehandlingen i det andet høje Ting, at Folketingsmand Kyed af Venstre har sagt om Sukkerbevillingen, at Venstre ikke kunde gaa med dertil, skønt der her faktisk kun er Tale om Udbetaling af en Bevilling, der allerede er givet forrige Aar; for, sagde han, denne Bevilling er nok lovlig, men den er sørgelig. Man ser, at det er et helt nyt Synspunkt for, om man skal følge Loven eller ikke.

Hvis Loven bereder En Glæde, hvis det er en Fornøjelse at følge en Lov, saa er det storartet, men naar en Lov er sørgelig, skal man ikke følge den. Jeg maa derom sige, at hele den Betragtningssmaade forekommer mig sørgelig, men aldeles ikke lovlig. Nu vilde jeg jo tro, at denne ejendommelige Anskuelse paa ingen Maade deles af det ærede Venstreparti som Helhed, og specielt ikke af Landstingets Venstre. Men naar vi saa fæster vort Øje paa Militærbevillingerne, har man gennem Aarene ikke kunnet undlade at se, hvor ondt Venstre har haft ved at naa op til det rigtige Standpunkt, som nu, saa vidt jeg forstod det, paa veltalende Vis blev proklameret af det ærede Medlem, der talte paa Venstres Vegne (Hauch). Venstre er jo et gammelt Parti og har altid vist en vis Usikkerhed overfor Militærbevillinger. Jeg kommer uvilkaarlig til at tænke paa den gamle Historie, der findes hos Plutarch, om Lakedæmonieren Eudamidas. Han kom til Athen, og da han saa den berømte Filosof Xenokrates omgivet af en stor Skare Lærlinge, spurgte han: Hvem er denne gamle Mand? Saa blev der svaret: Det er Vidsomskeren Xenokrates, som søger efter Dyden. Saa sagde Eudamidas: Hvornaar vil han da bruge den? Saaledes forekommer det mig, at det er med Partiet Venstre. Venstre har selvfølgelig altid stræbt efter Dyden paa dette Punkt, men uvilkaarlig kommer man til at spørge: Hvornaar vil Venstre bruge den, for Gang paa Gang har Venstre været med til at vedtage Finanslove, ved hvilke 1922-Ordningen ikke blev respekteret. Derfor var det meget glædeligt, at den ærede Ordfører for Venstre allerede ved Finanslovbehandlingen i forrige Samling kom med en tydelig Bebudelse af, hvordan det denne Gang skal gaa, idet han sagde — jeg maa maaske læse de faa Linier op —:

„Jeg har allerede haft Lejlighed til her at udtale, at vi indenfor Venstre har den Opfattelse, at saadan som Forholdene har udviklet sig, og efterhaanden som Tiden gaar, — det maa altsaa være, efterhaanden som man bliver ældre —

„maa vi, dersom vi ikke faar en anden Forsvarsordning, hvad jeg nu haaber og tror, vi skal faa, foretage noget med Hensyn til at bringe Forsvarsordningen af 1922 mere i Overensstemmelse med det, som var Meningene, da denne Forsvarsordning blev vedtaget.“

Og han siger i øvrigt, at det vil

„være umuligt at opnaa saa væsentlige Besparselser, som her er Tale om,